

Fríggjadagur
15. november 1996

hygg & hoyr

8 síður at
taka úr

Stuttligt men strævið

ÁKI BERTHOLSEN

- Vit ivaðust ikki eina løtu, tá ið vit vórðu spurð. Tað er eisini sera stuttligt, men tað er strævnari, enn vit høvdu roknað við.

Tað eru næmingar úr 10. flokki á Venjingarskúlanum í Havn, sum hava orðið.

Tey hava fingið eitt einastandi høvi at gera vart við seg, og, hvat rørist ímillum tey ungu í Føroyum í dag.

Ein tíma annanhvørt týskvöld sleppa tey á tal við alt Føroya fólk, og tað eru fá, sum fáa tilfikan kans.

Tað eru nevniliga tey, sum gera nýggju ungdomssendingina hjá útvarpinum.

Tað var útvarpið, sum herfyri vendi sær til Robert McBirnie um ikki onkrir næmingar mundu vera í framhaldsdeildini á Venjingarskúlanum, sum høvdu havt hug at staðið fyri eina ungdomssending ein tíma, aðruhvørja viku.

Robert vendi sær til flokkslærarnir hjá 10. flokki, Katrina Ellingsgaard og Onnu Gásadal. Tær spurdu so næmingarnar og teir himpraðust ikki við at smekka til.

Tað er nú avtalað, at 10. flokkur á venjingarskúlanum skal standa fyri ungdomssendingini til nýggjárs. Tá tekur Eysturskúlin yvir. Einaferð ímóti ársenda skulu næmingarnir í Eysturskúlanum í praktikk hjá teimum á venjingarskúlanum, at kunnað seg við um-

støðurnar í útvarpinum, og um, hvussu ein soverðin sending verður til.

Nógvar fyrireikingar

Tað er ikki beinleiðis í undirvísingini, at næmingarnir gera ungdomssendingina, men hon passar kortini væl inn í arbeidsgongdina í flokkinum, siga flokkslærarnir.

- Hvønn týsdag hava næmingarnir projekttag, sum teir báðir flokkslærarnir, umframt Torfinn Højgaard, standa fyri.

- Eitt av evnunum, næmingarnir kundu taka upp, var nettup fjølmiðlar.

- Næmingarnir brúka so henda týsdagin at finna evni, tey skulu umrøða og at fyrireika sendingina, sum verður send vikuna eftir.

Í fyrstuni vóru allir næmingarnir, fleiri og trýati, uppií sendingini, men tað bleiv ov trøngligt.

Tí eru teir nú býttir upp í tríggar bólkar so nú eru bara tveir órdiliga eldhugaðu eftir í ungdomssendingini.

- Sostatt eru 14 eftir á ungdomssendingini, men hini fáast við annað, siga næmingarnir.

Tey flestu fáast við fyrireikingar burturav og tað eru bara tey fægstu, sum sleppa frammat mikrofonini.

Men hví er bara ein drongur við, øll hini eru gentur?

Tað vita tey ikki reiðiliga. Men tey halda sjálvi, at tað er tí, at dreingirnir tíma



Tey stuttleika sær øft, tey, sum gera ungdomssendingina hjá útvarpinum. Her eru nøkur teirra, og annar flokkslærarin, avmyndað uppi í útvarpinum, tey eru f.v.: Sólrun Michalesen, kristina Sørensen, Katrin Ellingsgaard, flokkslærari, Sólley H. Johannesen, Birita Petersen og Elin Poulsen. Tey báðir, sum sita fremst á myndini eru Hallur Gunnarson og Finnur S. Olsen, tekníkari í útvarpinum (Mynd: Kallmar)

ikkí allar fyrireikingarnar.

Tað liggja nevniliga nógvir arbeidstímar aftan fyri hvørja sending, og tey halda, at tað eru nógvar strævnari, enn tey høvdu roknað við, og tað kemur meiri enn so fyri, at skúladagurin røkkur ikki til, og at tey nýðast at taka „arbeidið“ heim við.

Tað hava tey einki ímóti, tí tey halda tað er so stuttligt.

Men tað er ikki so stuttligt, at nakar av teimum kundu hugsa sær at valt sær eitt lívsstarv í fjølmiðlunum.

- Tað er ov strævið, siga

tey. Tann eina gentan hevur eisini royndir frá fyrr, tá ið hon var í praktikk í sjónvarpinum, og tað var ikki øðrvísi. „Tað var ov stressandi“, heldur hon.

Undantakið er Hallur Gunnarson, sum hevur so stóran áhuga fyri teknikki, at hann í hvussu so er skal gera okkurt, sum hevur við tað at gera....

Hinvegin eru tey eitt sindur bilslin av, hvussu skjótt tey koma eftir at brúka teknikkini.

Í fyrstuni var skjótt at flokksjast í øllum knappunum, men tey halda, at teknikkarnir í útvarpinum

hava verið ómetaliga tolir, og nú gongur nógvar betri.

Tað gongur so væl, at al oftast klára tey at taka alla sendinga upp uppá minni enn tveir tímar.

Ymisk evni

Nú, tey hava fingið henda kanskin at gera vart við seg, ætla tey ikki at brúka tíðina til lættisoppa tilfar burturav.

Tey hava roynt at viðgjørt evni, sum røstast í ungdominum nú á døgum og sum ungdomurin hevur áhuga fyri. Tey hava m.a. viðgjørt ferðslu, heilsu, ítrótt, rúsdrekka, sex og fyrbyrging og anorexia, og tey umrøða

filmar, sum ganga nú.

Men eitt sindur av lættisoppatilfarið er eisini við, so onkur tíðindi úr Hollywood eru eisini við í hvørjari sending.

Óg so er tað sjálvandi tónleikurin, sum er ein týðandi partur av øllum ungdomslívi.

Til stuttleika skal nevnt, at Hallur Gunnarson hevur sjálvur gjørt eyðkenislagið til sendingina, saman við einum vinmann.

Annars eru tey øll samd um, at tað hevur verið alt ov lítið fyri ung í fjølmiðlunum. Men tað er blivið frægari, leggja tey afturat



RANDI JACOBSEN

Fleiri okkara, sum eru til arbeidis um dagin, fáa ikki alt við, sum útvarpið sendir, tí tað ber ikki til at lurta í útvarpstíðini. Tí fáa vit ongantíð morgunsendingina við, men nú hevur útvarpið bót um tað við Kvøldarstendini.

Eg hoyri verri enn so allar kvøldssendingarnar, tí eg takist við annað, men eg lurti altíð aftaná arbeidstíð, til kvøldarskráin byrjar.

Har er serliga ein sending, sum eftir mínum tykki so avgjørt er verd at lurta eftir,

og tað er „Millum fjals og fjøru“.

Lat tað vera sagt beinanvegin, at henda sending kundi verið uppafur betri, var hon ikki so einstáttáð lögð til rættis. Tað ber til at finna upp á okkurt annað enn at spyrja ein eldri mann um, nær bygdin var búsett, bygdarráðformannin um, hvussu stendur til, kirkjuráðformannin um kirkjuna - og í baptisabygdum eisini ein vitjan í samkomuhúsi teirra - , vitja kanska eitt virki, spyrja børnini, nær tey eru fødd og at enda ein vitjan í bindiklubba.

Men lat tað fara.

Tað góða við hesi sending er, at her fer útvarpið kring landið, og vit fáa at vita alt millum himmal og jørð, hvat fyriferst í hesum landinum. Tað eru fólkin, sum prátad verður við, sum gera sendingina so áhugaverda. Tey lýsa bygdarlívið, siga frá góðum viðurskiftum og trupulleikum, tey hava at dragast við. Henda sending rúmar tí so dýrandi fult av áhugaverdum tíðindum, sum tíðindasendingarnar ongantíð taka upp. Har hevði verið nógva at fylt upp.

Tað hevði to verið gott,

um útvarpsmaðurin dugdi betur at lurta eftir fólkunum, hann tosar við.

Mangan koma tey inn á okkurt áhugavert evni, sum tað hoyrist, at tey hava hug at siga meira um, men so verða tey avbrotin av einum nýggjum spurningi.

Sendingina „Millum fjals og fjøru“ haldi eg vera tiltrøngda, tí hvørki útvarpið, sjónvarpið ella bláðini gera nakað serligt burtur úr tí, sum fyriferst uttan fyri Havnina. Seinastu árin hava tíðindini øll at kalla bara snúð seg um landspolitik.

Ein sending sum henda, har fólk sleppa at siga frá sínum lívi, hevur eisini so nógvar aðrar dimensjónir. Eitt er, hvat fólkinu siga. Tað er eisini áhugavert at lurta eftir frásøgnmátum, og so kanst tú eisini lurta eftir málunum, sum fólkinu brúka.

Hetta er útvarp.

Í vikuni vóru bæði útvarp og sjónvarp og vitjaðu eina konu, sum fylti 100 ár.

Tað er einki at siga til, at nakað verður gjørt burtur úr, tá eitt menniskja fær so høgan aldur. Eg haldi tað tí vera

í lagi, at landsins hægstu fólk stokka inn á gólvið hjá føðingardagsbarninum. Tað er í sær sjálvum kanska ein uppliving, men eg kann ikki gera við tað. Mær dámar ikki, tá útvarp og sjónvarp troka seg inn á hesi gomlu. Løtan tá landsstýrið og onnur vitja, verður merkt av, at sjónvarpið er har. Onkursvegna virkar tað óestetiskt. Eftir mínum tykki hevði verið rættari at virt hesi gomlu menniskjuni við at givið teimum frið.

